

Indonesië 2010 deel 7

In heel Gili Air is geen zwembad te vinden. Het water is kostbaar. Toch wordt op een bepaalde plaats een zwembad gebouwd.

Ik heb de indruk dat de eigenaar en zijn personeel mij extra in de watten leggen na mijn avontuur in zee. Ik zwem dus wel in

zee, alleen ga ik niet zo ver weg. Behalve dat heb ik geen snorkels meer en de verleiding is voor mij toch groot om de zeebodem te verkennen.

Aan de eigenaar vraag ik of hij een kampvuur wil maken op het strand en dat ik graag geroosterde vis wil eten. Ook vraag ik hem of hij en zijn personeel hieraan mee willen doen.

De volgende dag worden de voorbereidingen gemaakt. Hout wordt verzameld op het strand voor het kampvuur. Tegen de schemering gaan enkele van zijn boys de zee op en komen terug met een flinke portie verse vis.

Hoe leuk is het te zien dat de vis haast half in het zeewater wordt schoongemaakt. Er zijn verschillende soorten vis bij, waaronder ook de mooie papagaai vis, inktvis en soorten die ik niet thuis kan brengen. Het kampvuur knettert en laait hoog op. Op een bbq wordt de vis geroosterd.

Keurig wordt later op een bord een soort brasem gepresenteerd en zoals altijd de gewoonte is in Casa Mio met een bloemetje als versiering. We zitten zoals gewoonlijk weer in een van de pendopo's op het strand en het koele windje uit zee verdrijft de hitte. Bescheiden eten de boys op een laag bankje een eindje van ons vandaan.

Ik eet met de hand. Wat is lekkerder dan witte rijst met sambal trassie, lalap (verse groenten) en geroosterde verse vis!

De eigenaar heeft een zogenaamde voorman die hem vervangt wanneer hij niet aanwezig is. Deze man doet meestal de belangrijke boodschappen en gaat met het veerbootje regelmatig naar Lombok.

Richard – de eigenaar - heeft met vooruitziend oog een grote satellietshotel laten plaatsen voor de plaatselijke bevolking en toeristen om het WK te kunnen volgen. Hij is en blijft een zakenman, want natuurlijk zullen de bezoekers, ook van de andere eilanden drank bij hem kopen om de omzet te laten stijgen. Ik heb helaas alleen maar de aanvang van de bouw gezien en hoop dat zijn opzet zal lukken.

Ik heb achteraf spijt dat ik te weinig dagen heb om op Gili Air te blijven, want het bevalt ons uitstekend in Casa Mio.

Wanneer de tijd aanbreekt dat we weggaan, wordt mij verschillende soorten ambachtelijk aardewerk aangeboden zoals twee soorten fruitschalen en zelfs een bewerkte waterton. Ik heb alleen aangegeven dat ik graag een asbakje in de vorm van een schildpad wil laten kopen, als herinnering. Natuurlijk is dat niet genoeg en keurig worden de fruitschalen en het schildpad asbakje in krantenpapier ingepakt.

Het afscheid valt me zwaar, want het is een lange reis om weer naar Gili Air te gaan. Ik ben aan Casa Mio en zijn personeel gehecht geraakt en de volkomen rust op dat eiland waar eigenlijk bijna niets te doen valt, onthaast me. Op mijn verzoek maakt Peter nog een foto van alle luitjes van Casa Mio. De voorman regelt de cidamo en de tickets voor de oversteek naar Lombok. Zelf reist hij ook mee om boodschappen te doen.

afcheid van de luitjes waar ik vaste klant ben geworden.

Ik ben wel blij dat hij meegaat, want er liggen verschillende bootjes, al gedeeltelijk gevuld met de plaatselijke bevolking, waarmee de overtocht gemaakt kan worden. Hij blijft lang in het hokje van de incheckbalie en wij hoeven echt niets te doen. Ik eet voor de zekerheid toch maar weer mijn pap (bubur ketan hitam) en neem

Eenmaal op Lombok aangekomen, brengt de voorman ons bij de standplaats van de shuttlebusjes die ons naar de veerboot zullen brengen naar Bali. Hij gaat ons voor naar een van de busjes. Waarschijnlijk kent hij de chauffeur. De andere chauffeurs en een helper doen alle mogelijke moeite om de passagiers in hun busje te krijgen. Met de voorman geen

gedonderjaag hiervan en ook niet met luitjes die in de startblokken staan om onze bagage in een bepaalde shuttlebus te willen brengen. Hoe relaxed allemaal.

Bij het instappen kijk ik later nog even om naar Gili Air en we nemen afscheid met de belofte terug te komen.

Onderweg naar de ferryboot zie ik een fruitstalletje met rambutan. Ik krijg de chauffeur zo gek dat hij stopt en ik koop twee bossen. Peter koopt tickets bij de bali in de haven en ik zit min of meer op de bagage en deel de rambutans links en rechts uit. Intussen maak ik kennis met een lange Noorse jongen, een backpacker. Hij belooft mij onze loodzware koffer naar de ferryboot te dragen.

We zijn al door de controle heen, wanneer ik bemerk dat ik mijn rambutans vergeten ben. Dwars door de rij wachtende snel ik terug, roep tegen de mensen

van de controle van de kaartjes dat ik iets kostbaars vergeten ben en wacht niet eens hun antwoord af.

Aangekomen nergens mijn rambutans te vinden en het vrouwtje van de warung roept me toe dat een 'orang gila' (een gek persoon) die heeft meegenomen. Ik denk dat zij mij ook inwendig uitmaakt voor een orang gila, want ik verdenk haar dat zij die vruchten gauw achter haar stalletje heeft verstopt!

Naderhand in Bali zegt Peter dat ik goud heb achtergelaten, want deze vrucht is in dit seizoen niet meer te koop in Bali.

De boot is stampvol en wij hebben slechts één bank met z'n tweetjes. Een stel jongelui speelt een deuntje op hun gitaar en halen wat geld op. De ferry vertrekt en ze kunnen nauwelijks tijdig de boot verlaten.

Langzaam zie ik de contouren van Lombok verdwijnen.

Tegenover ons op de andere bank ligt een Indonesisch vrouwtje languit op haar zijde met haar rug naar mij gekeerd, belt constant op haar mobieltje en wordt gebeld. Wanneer ze zich eindelijk met wat moeite overeind hijst maken we een praatje. Ze vertelt me dat ze een afspraak heeft met een onbekende man in Bali die haar wel ziet zitten als echtgenote maar die haar volkomen onbekend is. Ik doe maar net alsof ik haar geloof en praat mee, want intussen kijkt ze om zich heen of er andere slachtoffers in de buurt zijn. Jaja, denk ik dan.

Achter mij een gezin met twee kleine kinderen. Gedurende de vijf uur durende vaart wordt de moeder moe van het wiegen van de jongste en ik bied haar mijn

guling aan zodat zij wat kan rusten. De baby wordt daarna uit de selendang (draagdoek) gehaald. De echtgenoot is zo vriendelijk mij wat van zijn eten aan te bieden. De Noorse jongen heeft elders een plek op de grond gevonden waar

hij heerlijk op de grond kan slapen. Peter volgt naderhand ook maar zijn voorbeeld iets voorbij de rij van banken met zijn fototas als kussen.

Er zijn wat ongure mannelijke typen aan boord. Ze hangen aan de reling en kijken beurtelings naar het Indonesisch vrouwtje en mij. Hoewel we weer de

schaduwkant van de boot hebben, heb ik mijn zonnebril maar opgezet. Ik ben van plan om, wanneer een van hen meer van we wilt dan me lief is, hem een flinke karatetramp te geven. Natuurlijk durven ze dat niet zo in het openbaar, maar ik ben op mijn hoede. Geen polonaise aan mijn lijf! Tegen het einde van de reis heeft het Indonesisch vrouwtje beet. Naast haar zit een van die ongure types en ze wisselen telefoonnummers uit. Ik hoor hem ook zeggen dat hij een goede baan heeft en een mooi huis.

De moeder van de baby vindt dat ik mooie lippenstift heb en ik diep er een uit mijn tas. Wanneer ze zegt dat ze mijn nagellak ook mooi vindt, denk ik amehoela. Een Indonesiër zal nooit rechtstreeks vragen of ze iets hebben mag.

Ineens hoor ik Indisch praten vermengd met Indonesisch door een groepje vrouwen. Een van hen probeert beurtelings een foto te maken. In hun midden een fragiel vrouwtje dat, naar later blijkt, al 92 jaar is. Ze komen van het eiland Soemba en hebben al een flinke reis achter de rug. Later maakt Peter op hun toestel een paar foto's. Het groepje bestaat uit moeder en twee dochters en een nicht die meereist. Moeder heeft nog kinderen en meer (aangetrouwde) familie wonen in Soemba en ze heeft afscheid van ze genomen. Ik heb diep respect dat ze de reis aankan.

Ik sms mijn driver/guide dat we aan boord zijn en dat we ongeveer dan en dan arriveren. OK, sms't hij terug.

Vanwege zijn service voor onze koffer bied ik de Noorse jongen aan dat hij met onze taxi naar Kuta mee kan rijden.

Vlak voor aankomst sms ik weer naar onze chauffeur/guide met de precieze tijd van aankomst. Opnieuw een sms terug met OK.

Wanneer we van boord gaan en de Noorse jongen onze koffer als een luciferdoosje op zijn schouder neemt, zie ik onze driver/guide niet. Opnieuw een sms dat we er al zijn. Nu een sms terug dat hij binnen 20 minuten er zal zijn. We

lopen naar wat eetstalletjes en ik sms weer dat we in afwachting maar eerst gaan eten. De overige passagiers zijn al vertrokken in diverse shuttlebusjes. Nieuwsgierig vraagt een chauffeur of we om vervoer verlegen zitten. 'hé mister, transport?'

Ik informeer eerst wat hij zal rekenen naar Kuta.

Intussen eten we saté kambing (zo taai als wat) met lontong. Die 20 minuten zijn verstreken en ik sms dat we naar ander vervoer uitkijken. Weer een sms terug met OK. Ik maak een deal met de wachtende taxichauffeur en geef hem het adres van ons hotel in Bali. Een bijrijder rijdt ook mee en wisselt van plaats onderweg met een ander.

Eerst leveren we de Noor af in het centrum van Kuta. De chauffeur is meer dan behulpzaam, want het is de bedoeling dat hij wordt afgezet bij McDonald's en te voet verder gaat. Neen waarom moet die 'zoon' lopen terwijl wij ons prinsheerlijk laten afzetten in een duurder hotel?

Door nauwe steegjes en alle drukte op straat vorderen we maar moeizaam, maar op een gegeven ogenblik zeg ik tegen de chauffeur dat het hotel van onze zoon twee passen verwijderd ligt. Door Rolf, zo noem ik hem, worden we uitgenodigd voor een biertje en vertier met zijn vrienden. Ach ja, misschien ontmoeten wel elkaar wel in Kuta.

Ons hotel Paradiso gelegen in Seminyak is, ook dat nog, voor de chauffeur onbekend. We rijden rondjes, aan voorbijgangers wordt naar de weg gevraagd. Om een lang verhaal kort te maken, ik herken de buurt en wijs de chauffeur het hotel aan. We hoeven de chauffeur niets extra's te betalen, ook al bieden we dat aan, want dat gaat zijn eer te boven.

Met een sembah neem ik afscheid en min of meer, nou ja, méér meer dan min, want we komen geradbraakt aan. We zijn al met al 15 uur onderweg geweest. We krijgen inderdaad de kamer die wij gereserveerd hebben en worden gastvrij ontvangen.

We zijn weer terug in Bali. Onze guide/chauffeur sms't nog dat hij tevergeefs op ons heeft gewacht in Kuta. Ik erger me kapot, want in Kuta komen nooit veerboten aan. Ik laat niets van me horen en vind het welletjes. Als geen ander kan hij weten dat de veerboten aanmeren in Padang Bay en dat de afstand niet 20 minuten is, maar toch zeker een uur.

Wordt vervolgd
Mila